

своегъ“, то означава Исуса Христа, когото прати Богъ Отецъ въ гóдъ вѣчерн, т. б. въ послѣдны-ты времена, та възпрѣа на себе равскый знакъ (внѣз), и повыка вичкы ты званны Иудин кзмъ вѣчно-то блаженство.

в). Тѣка подз има селѣ ѿ волѣве развѣмѣваса пристрастїе то (увлчаниѣ-то) кзмъ временны-ты добрыни, на което сѣ поработнлн Иуден ти, и заради това принекрѣглн (презрѣглн) выканїе-то отъ Христа кзмъ Евангелско то ученїе, а чрезъ него и кзмъ вѣчно-то блаженство.

г). Тѣка обаче да не помысли нѣкой, спорѣдь тыа дѣмы „женѣ по ахъ ѿ... не могѣ прїнті“, че сѣ осждава самыи бракъ (честна-та женитва); той не сѣ осждава: зачото той е устано-влени и благословени отъ Самаго Бога (Матѣ. гл. 19. ст. 5 и 6.); я осждаваса тѣка чрезъ тыа рѣчи преголѣмо-то пристрастїе (увлчаниѣ) кзмъ угожденїе-то тѣлесно на нѣковн отъ Иуден-ты, които были обржнлн вичко-то си вниманїе кзмъ него, а Христа презрѣглн. Зачто-то и то отвлачи человекѣа отъ наследїе-то на вѣчно-то блаженство.

д). Сирѣчь изъ томъ стнхъ показва Христоизъ, като че мѣ повелѣлз Богъ Отецъ, та оставилз вече Книжници ты и Фарисей-ты, които презрѣглн испантелно то Мѣ ученїе, и обржнлз да проповѣда на простый народъ Иуденскый.

е). И изъ томъ стнхъ изавлава Христоизъ, че пакъ сѣ повелѣниѣ то на Отца, ако и да вѣше Го пратилз най прѣвѣ кзмъ овци-ты изгубены отъ дома Израилевъ, (Той) повыказ и самы-ты Азычници, които были